

G. M. del Court van Krimpen†

Er is in de oorlogsjaren zooveel gebeurd, dat een enkel sterfgeval over het algemeen slechts indruk maakte in de naaste omgeving, in den familiekring en wellicht bij enkele goede vrienden, wanneer deze tenminste van het feit op de hoogte waren.

En zoo kon het gebeuren, dat op Zondag 10 November 1944 Gerard Martinus del Court van Krimpen in 's-Graveland kwam te overlijden, terwijl het meerendeel van hen, die hem een warm hart toedroegen, zich niet eens bewust was van zijn voorafgaande ziekte. Zoo werd hij naar een voorloopige laatste rustplaats gedragen, terwijl zijn beste vrienden overal verspreid, en de honderden golfers in Nederland, die hem anders bij dezen laatste gang zouden hebben vergezeld, thans hiertoe niet in staat waren door reismoeilijkheden of onkundig bleven van zijn dood.

Wanneer in een gezin iemand komt te overlijden, dan gaan de eerste dagen voorbij in een roes van condoleance-bezoeken en begrafenis-preparatieven. Eerst in de weken, die volgen, breekt voor de nabestaanden de moeilijke tijd aan, als zij zich langzamerhand gaan realiseren dat zij van nu af alleen door het leven moeten gaan.

Zoo gaat het in de groote familie die wij golfers tezamen vormen nu ook. Het is of wij een vader of een broer hebben verloren, op wien wij steunden en zonder wien wij het maar slecht kunnen stellen. Want wij verliezen méér in Del Court dan alleen een groot speler. Dat hij de beste amateur-golfer was dien Nederland heeft gehad, staat wel vast: zijn brillante stijl en zijn uitgebreid slagen-repertoire kenmerkten hem als zoodanig naast de prachtige resultaten die hij gedurende talloze jaren in wedstrijden heeft bereikt. Ware hij iemand geweest die zich alleen voor golf en voor zijn eigen spel had geïnteresseerd, dan zou hij waarschijnlijk nog meer boven zijn tijdgenooten hebben uitgeblonken. Maar geenszins was hij een eenzijdig sportsman, getuige zijn bijzondere prestaties in het jachtveld en zijn groote liefhebberij voor honden.

Ook op golfgebied ging het hem niet alleen om zijn eigen spel. Meer dan de meesten onzer interesseerde hij zich voor andere spelers en trachtte hij het algemeene spelpeil in ons land op te voeren. En vooral op het gebied van baan-aanleg was hij een autoriteit, en vele clubbesturen waren zoo verstandig zijn advies in te winnen, wanneer zij een verandering of uitbreiding van hun terrein beoogden.

Het Ned. Golf Comité, waarin Del Court sinds 1916 zitting had, verliest in hem een medewerker en een stuwende kracht, die niet te vervangen is.

Bovenal missen wij in Gerry een goeden vriend. Hij had er velen, en ook zij, die hem minder goed kenden, mochten hem gaarne, als sportsman en als mensch. De leegte, die hij achterlaat, voelen wij dan ook allen; maar hij laat ons nog andere dingen achter. In de eerste plaats den plicht om in het Nederlandsche golf de goede sfeer te doen voortduren, aan het bestaan waarvan hij een zoo groot aandeel heeft gehad. Voorts moeten wij — zoo eenigszins mogelijk — de plannen ten uitvoer brengen die hij heeft nagelaten voor aanleg of uitbreiding van banen.

Ik heb het voorrecht gehad, hem tijdens zijn laatste levensdagen nog te kunnen bezoeken. Het was opvallend en bewonderenswaardig, hoe hij, niettegenstaande zijn verzwakten toestand, nog tot in details kon praten over de plannen die hij had uitgewerkt voor diverse courses. Uit onze laatste gesprekken bleek mij nog eens hoeveel belangstelling hij voor deze zaken had en hoeveel tijd en moeite hij daaraan in zijn leven heeft besteed.

Wanneer wij er in mogen slagen deze plannen te rechter tijd ten uitvoer te brengen, dan hebben wij jegens Del Court niet alleen onzen plicht vervuld, maar tevens een hem waardig monument opgericht.

Nog op andere manier kunnen wij zijn nagedachtenis eeren en in zijn geest handelen. Del Court heeft nl. aan het Nederlandsch Golf Comité een bedrag van f 3000 gelegateerd, „waarvoor in het leven te roepen een fonds ter behartiging van de belangen van het personeel van Nederlandsche golfclubs”. Hij spreekt daarbij de hoop uit, „dat de clubs, zoowel als golf-enthousiasten, door jaarlijksche bijdragen of giften ineens, het fonds zoo sterk zullen

maken, dat uit de jaarlijksche inkomsten menig hulpbehoevende (vooral bij degenen, die wegens hoogen ouderdom ontslagen worden) gesteund zal kunnen worden.” Deze schenking bewijst, dat ook het welzijn van het personeel hem na aan het hart lag.

Ook in het buitenland maakte het bericht van zijn overlijden diepen indruk bij zijn vele vrienden.

Nogmaals, wij verliezen in Gerry een groot speler, een enthousiast en succesvol promotor, en bovenal een goed vriend. De bewondering voor zijn groote gaven als sportsman, benevens de genegenheid die wij voor hem voelden, zullen blijven voortleven naast al hetgeen dat de golfwereld daadwerkelijk aan hem te danken heeft.

A. C. v. L.

G. M. del Court van Krimpen,
de „motor” van Nederlands golf
gedurende vele jaren.